

Majniški Kraljici.

Mariji, majniški Kraljici,
Angeljskih spevov krasni don,
Jutranji zor, večerni zvon
Nebeško priča čast Devici,
In s stvarstvom druží se v poklon
Se človek svoji priprošnjici.
Krepost z Marije božja seva,
In slava večna ji odmeva.

Kedar človeka tare sila,
Rešnica Ti mu blaga si,
A deci še posebno mila,
Ljubeča Mati draga si.
Jasnejše da nam dni storila
In v zvanju nas krepila bi!
Cvetice hvale v šopek spaja
In v dar otrok Ti vdan podaja.

M. Zemljič.

Mlad junak.

Prelep vzgled krščanskega junaštva in krščanske stanovitosti nam je sporočil neki armenski duhovnik iz zadnjega turškega preganjanja.

Dva turka sta vjela dvanajstletnega krščanskega dečka. Najprej sta ga skušala s prilizovanjem in sladkimi besedami ob pravo vero pripraviti in zapeljati v turško vero. „Ne bodi nespameten“, mu pravita; „nehaj biti kristijan in bodi častilec velikega preroka. Potem poskrbiva tudi, da dobiš lepa oblačila in čedno sabljico.“

„Ne, ne“, odgovarja deček, „le imejta svoja oblačila. Jaz jih ne maram. Tudi nočem postati turek, vedno hočem ostati zvest kristijan.“

„Ako nočeš biti turek, odsekava ti roko, in imel boš velike bolečine.“

„Tukaj je moja roka“, reče deček, „kar storita, kakor sta rekla; turek pa nočem biti.“

„No, pa čuti, kaj se pravi, ne ukloniti se najini volji.“ Kruta turka mu odsekata desno roko. „Ako bo videl kri“, si mislita, potem se bo že spreobrnil. Toda motila sta se.

„Ali hočeš sedaj vsprejeti nauk velikega preroka, ali hočeš rajše izgubiti še levo roko?“

„Náta, tukaj je tudi moja leva roka, ki jo rad izgubim iz ljubezni do svojega Zveličarja.“

„Odsekava ti glavo“, zarežita vsa besna in jezna oba turka.

„Tudi le-to vama dam“, reče krščanski junak;
 „pa ostanem kristijan in nikdar ne bom turek.

Sedaj s sabljo odsekata glavo otroku. Dušo malega mučenca pa so gotovo angelji takoj pevaje spremili pred božji prestol, kjer se bo z angelji veselila na veke.

Pomladansko jutro.

Za mano ostani zidovje,
 Iz mesta radosten hitim;
 Čez travnik, polje in gorovje
 Od holma do holma hitim.

Fr. Levstik.

„Gurij kaže duri“, pravi slovenski pregovor. In to tudi po resnici. Solnčna gorkota je razpodila dolgočasne megle, ki so se vso zimo vlačile semtertje. Mrzlotni vetrovi so utihnili in prijetna sapa pihlja zunaj ter se igrava z mladostnim listjem. Kako mično nas kličejo na prosto ptički, ki so se po dolgi zimi vrnili k nam! Vsa narava nas vabi s svojo pomladansko lepoto na prosto. Odložimo torej svoje skrbi ter hitimo pod milo nebo! Vstanimo! Nočni čuvaj je že naznanil tretjo uro, potem pa legel k sladkemu počitku, ker je celo noč čul ter hodil po vasi. Pojdimo na polje, da se razvedrimo, in da se prsi navžijejo pomladanskega zraka! Najprej moramo iti skozi vas. Kako je še vse tiho po vasi! Le pes, privezan na verigi, nekoliko zarenčí, ko gremo mimo njega, toda kmalu se zopet pomiri.

Že ugaša na modrem nebu zvezda za zvezdo, čarobna luna izgublja svojo svetlobo in jutranja zarja zlatí nebo in najvišje vrhove gorâ. Lepo se leskečejo glave snežnikov v jutranji zarji. Visoko nad nami žvrgoli škrjanček in veselo vriskaje vabi ves svet, naj se vendar veseli mladoletja. Za njim se jamejo oglašati druge ptičice po drevju in grmovju tako glasno, tako radostno!

Gospodar se prikaže na dvorišču, zvedavo gleda na nebo, kakšno bo neki danes vreme? Potem pokliče